

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-КвЛз-10-000 021
Бања Лука, 09.7.2010. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, мр Вељка Икановића, Обрена Бужанина, Драгомира Миљевића и Слободана Милашиновића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибич, у кривичном предмету осуђеног М. Б., због продуженог кривичног дјела преваре из члана 239. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (КЗ РС) и продуженог кривичног дјела из члана 143. став 1. и 2. Закона о уређењу простора Републике Српске, одлучујући о његовом захтјеву за заштиту законитости, поднесеном против правноснажне пресуде Окружног суда у Добоју бр. 013-0-Кж-09-000 020 од 22.02.2010. године, у сједници вијећа одржаној дана 09.7.2010. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

Образложење

Другостепеном пресудом Окружног суда у Добоју бр. 013-0-Кж-09-000 020 од 22.02.2010. године, дјелимичним уважавањем жалбе осуђеног М. Б., преиначена је пресуда Основног суда у Добоју бр. 085-0-К-06-000 146 од 13.07.2009. године, па је он за учињено продужено кривично дјело преваре из члана 239. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС и продужено кривично дјело из члана 143. став 1. и 2. Закона о уређењу простора Републике Српске осуђен на јединствену казну затвора од три године.

Против ове правноснажне пресуде осуђени је поднио захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона и повреде одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. т. г) Закона о кривичном поступку – Пречишћени текст (ЗКП), са приједлогом да се захтјев уважи и донесе одлука у складу са чл. 355. ЗКП.

У одговору на захтјев републички тужилац је навео да је захтјев неоснован јер није повријеђено право на материјалну и формалну одбрану осуђеног.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

Подносилац захтјева сматра да је кривични закон повријеђен тиме што је правноснажна пресуда конструкцијом продуженог кривичног дјела из чл. 143. ст. 1. Закона о уређењу простора Републике Српске обухватила и двије радње учињене у фебруару и марту 2003. године, за које је наступила апсолутна застарјелост кривичног гоњења. Ово је утицало и на висину изречене казне, јер би она била блажа да се радило о мањем броју учињених радњи.

Разлози којима се подржава изнесени став не могу се прихватити као основани. У конкретном случају осуђени је предузео више радњи које се састоје у започињању извођења грађевинских радова без претходно прибављеног одобрења за градњу. Свака од тих радњи садржи сва обиљежја учињеног кривичног дјела из чл. 143. ст. 1. цитираног закона. Сама конструкција продуженог кривичног дјела је погодност за оптуженог, али се та погодност не може вишеструко вредновати и поједине радње уграђене у ту конструкцију из ње накнадно издвајати по том принципу. Када се продужено кривично дјело састоји од више радњи истог кривичног дјела, гдје свака поједина радња не представља самостално кривично дјело него дио продуженог кривичног дјела из чл. 143 ст. 1 Закона о уређењу простора Републике Српске, апсолутна застарјелост кривичног гоњења не наступа самостално за сваку од радњи тог кривичног дјела. Овдје рок застарјелости кривичног гоњења зависи од врсте и висине казне прописане за тежи облик тог продуженог кривичног дјела и рачуна се према посљедњој извршеној радњи која улази у састав тог кривичног дјела. Зато другостепени суд није повриједио кривични закон када је овако оцијенио застарјелост кривичног гоњења, тако да то није утицало ни на примјену одредби о одмјеравању казне.

У поступку доношења правноснажне пресуде осуђеном није повријеђено право на одбрану, као што он у захтјеву тврди. Током читавог кривичног поступка оптужени је имао браниоца, било му је омогућено коришћење потпуног и садржајног права на одбрану, а не само формалног као што покушава да представи. У том контексту се мора посматрати и управљање поступком, давање рока за припремање одбране, испитивање вјештака и одбијање накнадног саслушања раније испитаних свједока. Осуђеном је омогућено да оствари своја законом гарантована права као странка у кривичном поступку у обиму и на начин како закон прописује. Оно на чему он инсистира, када се посматра у склопу цјелокупне процесне грађе и његовог понашања у току вођења поступка, излази из законом гарантованих права и улази у сферу њихове злоупотребе. Прихватање супротног става водило би негирању саме суштине тих права, јер њихово гарантовање не значи и право оптуженог да их користи супротно сврси и циљу због кога су установљена. О томе је другостепена пресуда дала ваљане разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Ради тога овај суд налази да није почињена повреда кривичног закона и повреда одредаба кривичног поступка из чл. 311. ст. 1. т. г) ЗКП на које се указује захтјевом, тако да су супротне тврдње осуђеног неосноване. Због наведених разлога и одлучено је као у изреци пресуде у смислу одредбе члана 354 ЗКП.

Записничар,
Софија Рибич

Предсједник вијећа,
Желимир Барић

За тачност отправака овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић